

Letna plača 2 gold.
Družtveniki dobivajo
list brezplačno.

Delaj, nabiraj, pomnožuj.

Učitelji, dijaki in
nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 gl.

SLOVENSKA ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg: Na čem boleha dandanašnje čebelarstvo? — Obravnavalna prašanja 25. ob-
čnega čeb. zbora v Kolinu. — Dopisi.

Na čem boleha dandanašnje čebelarstvo?*)

Naslovno prašanje stavi nemška „Eichst. Bienenzeitung“, ter donaša tudi razpravo in odgovor. To, namreč razprava in odgovor, nam ni po vsem všeč ter zna za tiste kraje prav primeren biti, a za naše ni. Prašanje je pa tudi za naše čebelarstvo prav zanimivo, tedaj poskusimo nekaj, saj deloma odgovarjati.

Na čem boleha dandanes čebelarstvo? Ne dá se tajiti, da v poslednjih 40 letih je čebelarstvo storilo velikanski napredek, toliki napredek namreč, da préd tudi tisoč let ne tolikega. Dr. Dzierzon je začel s premakljivimi satniki čebelariti; zamogel je zdaj čebele in njih življenje natančniše opazovati, ter videl in izvedil, kar je bilo prejšnje čase prikrito in neznano. Posnemali so v načinu čebeloreje in opazovanji čebelnega življenja mnogi čebelarji in naravoslovci. Vstanovili so se razni časopisi, oglasili marsikteri pisatelji. Res, da so časopisi in knjige marsiktero neresnično pravlico na beli dan spravili, ki je čebelarje motila ter bi bilo boljše, da bi bila v temnicah ostala; vendar pa ravno to je čebelarje sililo k boljšemu in pazljivšemu opazovanji. In tako se je po ugovarjanji in odgovarjanji temá če dalje bolj razsvetljevala in resnica beli dan zagledala. Čebelarstvo imá dandanas vsa druga tla in stališče, kakor pred 40 leti. Res velikanski napredek na znanstvenem polji čebelarstva!

A nasproti se pa tudi ne da tajiti, da gré dejansko čebelarstvo vedno bolj rakovo pot. Še se od otročjih let spominjamo, kako so se

*) Naj čast. gg. bralci ne zamerijo, da se je list zarad dolgega potovanja tako zapoznil!

ob nedeljah po kršanskem nauku sosedni čebelarji kmalo tù, kmalo tam shajali ter od čebelarstva pogovarjali in panje pregledovali. Če pridemo zdaj v svoj rojstni kraj, najdemo še doma nekaj panjičev, ali od naslednikov nam nekdam znanih čebelarjev nima čebel nikdo; shajajo pa se vse kje drugej ter pogovarjajo od vsega družega pred, kakor od čebelarstva. Res je sicer, da čebelarijo dandanes gospodarji drugih posestev, ki nekdam niso; a vendar se ne da tajiti, da čebelarstvo pojemlje, saj obče in sploh, če že tudi ne v vsakem kraji. Zakaj tedaj pojemlje in boleha dandanašnje čebelarstvo?

Vzroki znajo prav mnogi biti in zuabiti v vsakem kraji drugi. Poglejmo jih le nekaj, pustivši druge drugim v obravnavo.

1. Glavni vzrok pojemanja čebelarstva je gotovo če dalje večé pomanjkanje primerne pašé. Gojzdi se že več časa neusmiljeno pokončujejo. Vzrok tega je lakomnost večih posestnikov in obrtnikov, pri ljudstvu pa nepremišljenost in revščina. Za čebelarstvo pa je s tem uničena naj boljša in gotovša pašá, ki se navadno z ničesom ne nadomestuje. Enako je večina pašnikov in mnogo travnikov preoranih v njive, ker se prideljuje le žito, ki pa čebelam ne daje nikakoršnje pašé. Za živinorejo se je le poslednja leta začelo nekoliko bolj skrbeti ter se seje več detelje, grahorce i. t. d. Naj bo potem še na spomlad o cvetji sadnega drevja in na jesen o cvetoči ajdi neugodno vreme, kako si hoče potem čebelarstvo pomagati? Res je sicer, da mnogo čebelarjev le zaradi veselja čebelarstvo goji ter jim dobiček ni naj vikši namen; res je pa tudi, da je še mnogo več ljudi, ki vzornih namenov ne poznajo ter povsod le časnega iščejo. Za to je z gojzdi in travniki zginila tudi njih vneta gorečnost za čebelarstvo ter ostalo le pusto pogorišče.

2. Drugi vzrok je nevednost o umnem čebelarstvu. Ne bomo se dolgo pri tem mudili; rečemo le s kratkem: Povsod veljá le napredek, še zlasti pa dandanašnji. Vse okoljšine so se spremenile, kako neki bode staro kopito še dobro? Dovelj od tega nam spričuje prvi vzrok. Če je pašé povsod (z malo izjemo) začelo pomanjkovati ter je pomanjkuje čedalje bolj, kako hočemo neki še po starem čebelariti ter panje pustiti rojiti, dokler in kolikor hočejo? Saj slepec lahko umé, da oslavljeni izrojenci in slabi roji morajo konec vzeti in da le še močni panji zamorejo na spomlad in v jesen za svoj obstanek in pospeh dovelj nabrati in nam kaj dobička vreči.

Kako dobro nam služi nova iznajdba premakljivega delovanja o slabi letini; kako lahko se pomaga brezmatičnemu panju; kako brez velike sitnosti in težave se pomaga malo čebelnemu panju, ali se zabranuje preobilno, škodljivo rojenje i. t. d. tù ne bomo ponavljali, ker bilo je že v „Čebeli“ stokrat rečeno, ter tudi ni tù niti časa, niti prostora.

(Sklep prih.)

Obravnovalna prašanja 25. občnega čeb. zbora v Kolinu.

Ker je nekaj prašanj, ki jih bode obravnaval 25. občni zbor nemško-avstrijskih čebelarjev v Kolinu, za vsakega čebelarja prav zanimivih, jih tu naznanimo, dasiravno naših bralcev se naj brž ne bo nikdo udeležil tega zbora zaradi velike oddaljenosti.

1. G. Dathe bo poročal o meri in velikosti panja in nekaj besed govoril o Kavkažiški čebeli.

2. G. Deichert: Kaj nas uči letošnja nenavadna dolga zima za prihodnje prezimovanje?

O nenavadnih primerljajih pretekle hude in dolge zime bota govorila tudi gg. Gühler in Günther.

3. Dr. Dzierzon: Kaj naj čebelar stori o slabih letinah, da svoje čebele brez velikih stroškov čez zimo ohrani?

4. G. Frey bo razpravljajal gnjilo zalego; namreč kaj je, kdo jo vzrokuje? Kaj jo pospešuje? Kako se ozdravlja?

5. Župn. Graf: O panji, ki se da pravilno narediti iz vsakega zaboja brez velikih stroškov.

6. G. Gravenhorst: a) O kakih prilikah so umetno narejeni roji boljši, kakor naravni? b) Amerikansko čebelarstvo nasproti nemškemu, sploh našemu.

7. G. Huber: Kdaj naj se začne na dobiček pitati, kdaj pa nehati?

8. Župn. Isenkrahe: So li matice iz posiljenih celic enako dobre, kakor nepotrebne o drugih in tretjih rojih?

9. G. Klausmeyer: O pomanjkanji zraka in vode pri čebelah.

10. Dr. Pollmann: Kako se panj s trotočno matico lahko ozdravi? G. Stahala se je oglasil za enaki predmet.

11. G. Reinert: Kako čebelar z napačnim ravnanjem lahko pot gnjili zalegi pripravlja?

12. Kapl. Schachinger: *Mutilla europea*, prav nevarn, pa malo znan sovražnik čebel.

Pomoček čebelarstvo razširjati.

13. G. Schloesser: Kaj je treba storiti, da nemška, kranjska in laška čebela dobro prezimuje?

14. G. Schmid govori o enakem predmetu.

15. G. Weygandt: Delovanje čebelnega žela in raba čebel. strupa.

Veči del so vse železnice dovolile znižano ceno za blago in ljudi k občnemu zboru avstrijsko-nemških čebelarjev v Kolinu. Badiška državna železnica in Württenberška ste znižano ceno odrekli; tretja v prijateljski zvezi je tudi naša južna železnica.

Dopisi.

Od spodnje - štajarske meje. Letos je spet čudno leto! Kmalo bi spet rekli: Takega pa še ne. Zima nam je polovica panjev vničila, spomlad pa ni hotla prav ugodnja biti; Tako si še ostali panji niso mogli pomagati. Rojev smo dobili silno malo, in še ti so bili prepozno, tedaj tudi niso posebno napredovali. Vse nade in upanje stavimo na jesensko pašo o ajdovem cvetji. Se bode li prigovor: „Slaba spomlad, dobra jesen“ vresničil? Sem ter tje so čebelice v kostanji pač nekaj nabrale, pa več del le toliko za-se, da pitati ni bilo treba, čebelar mora pa svoje nade in upanje podaljšati do prihodnje jeseni.

Dovolite nam kratko, radovedno prašanje: Mar je li res, da bode „Čebela“ nehala ter tudi edino slovensko čebelarsko društvo prejenalo? Sicer ste nam to že v listu povedali, pa verjeti vendar še ne moremo prav. Če se to zgodi, bomo zopet velik korak nazaj storili, namesto napredka. Bog zná, kdaj se potem in kje slovensko čebelarsko društvo vstani. Nemškega sicer imamo v Gradcu, ki po Štajarskem več podružnic šteje, ali z nemškim listom je nam slovenskim čebelarjem malo pomagano. Bi se li ne dalo društvo in list ohraniti? Pomislite; list se mnogo čita in ni tako brez dobička, kakor bi kdo natolceval. *) M. S.

Od sv. Lenarta konec julija. Nič veselega Vam ne morem sporočiti, pa moram saj potožiti, kako slabo se nam čebelarjem godi. Zima je bila huda in dolga, marsikteri panj nam je vsmrtila. Zanašali smo se na boljšo spomlad; pa varali smo se. Spomlad je bila hladna, neprijazna. Rudeča detelja letos ni imela medú, saj čebele si o njenim cvetji niso nič pomagale, kakor druga leta. Potem takem pa tudi nič rojile niso. Po deset, petnajst, dvajset panjev imajo tû čebelarji, pa komaj enega ali dva roja, marsikteri pa tudi nobenega. Tako slabo že zdavnej ni bilo. Bog daj boljšo jesen!

S Št. Vidske okolice na Dolenjskem se nam enako toži, da so čebele slabe, rojev ni skoraj prav nič. Kteri imajo navado jih v hribe o kostanjevem cvetji prenašati, so nekoliko boljše opravili, ker takrat je bilo saj nekaj lepih dni. Da bomo mogli kak pol drugi mesec dobro pitati, se tako umê, ker takrat nam paše navadno naj bolj pomanjkuje. Nadjamo se, da bode saj jesen boljše, ker celo leto saj menda ne bode slabo. Z Bogom!

Antonov.

*) Dragi, blagovolite pregledati račune preteklih let! Kdo pokrije jako občutljiv primankljej? Vlada ne; dobrotnikov, kakoršnjih po drugod, ni malo, n. p. po Nemškem, ki po 50, 100, in več mark društvom vsako leto darujeje, pri nas ni nobenega; čebelarji bi radi le zastonj brali, društva pa tudi z malenkostjo ne podpirali; tedaj ostane le edino še vrednik, ki pod tako težo mora óbnemagati, rad ali nerad. Na prašanje, bode li „Čebela“ nehala in slovensko čeb. društvo jenjalo? imamo le ta odgovor: Kakor slovenski čebelarji hočete! Vredn.